

**ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจ
และพำนักอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย**
**Legal Problems and Barriers for Foreigners' Business
Operations and Residency in Thailand.**

เกรียงศักดิ์ พินทุสรศรี*

Keingsak Pintusornsri*

คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี*

Master of Laws Program, Sripatum University, Chon Buri Campus*

vokeingsak@hotmail.com*

บทคัดย่อ

การวิจัยปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจและพำนักอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีดังนี้ 1. ศึกษาประวัติความเป็นมาแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจและพำนักอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย ปัญหาข้อเท็จจริงปัญหาข้อกฎหมายใน พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 2.ศึกษากฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของต่างประเทศ เช่น กฎหมายส่งเสริมการลงทุน (Law on Promotion of Foreign Investment Law on Promotion of Foreign Investment No.11/NA of 22 October 2004) ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, สาธารณรัฐประชาชนจีน, กฎหมายประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของสหรัฐอเมริกา, สหราชอาณาจักร 3.ศึกษาปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจและพำนักอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย 4.เสนอ ปรับปรุงแก้ไข พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 จากการศึกษาพบว่าคนต่างด้าวที่เข้ามาพำนักอาศัยในประเทศไทยเพื่อประกอบธุรกิจ จาก พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง 2522 มาตรา 34(5) มาตรา 35(3) โดยกำหนดให้คนต่างด้าวที่เข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทยสามารถพำนักได้ไม่เกินหนึ่งปีพบปัญหาขัดแย้งกันกลับเป็นการสร้างภาระให้กับคนต่างด้าวที่มุ่งจะเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทย เพราะจะต้องทำการขออนุญาตอยู่ในราชอาณาจักรทุก ๆ ปี ซึ่งขัดต่อนโยบายของรัฐที่มุ่งส่งเสริมการลงทุน ส่งเสริมการประกอบธุรกิจของชาวต่างชาติ อีกทั้งปัจจุบันก็มีแต่เพียงพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง มาตรา 43 ที่กำหนดว่า คนต่างด้าวที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาลงทุนในราชอาณาจักรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรนอกเหนือจากจำนวนคนต่างด้าวที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 40 ก็ได้ แต่ในปีหนึ่ง ๆ จะเกินร้อยละห้าของจำนวนดังกล่าวมิได้ จากบทบัญญัติมาตรา 43 แสดงให้เห็นว่ารัฐส่งเสริมให้คนต่างด้าวที่มาลงทุนเป็นเงินไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท ให้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้ ซึ่งคนต่างด้าวที่สามารถนำเงินจำนวนมากขนาดนั้นมาลงทุนในประเทศไทยได้ จะต้องเป็นคนต่างด้าวที่ประกอบธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก และในยุคปัจจุบันธุรกิจขนาดกลาง (SME) และขนาดย่อมมีจำนวนมาก มีผู้ประกอบการที่เป็นคนต่างด้าวต้องการเข้ามาทำธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย เป็นผลให้มาตรา 35 (3) ซึ่งตราเป็นกฎหมายบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2522 นั้น ไม่สอดคล้องกับบริบททางเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน

จากผลการศึกษา คณะผู้วิจัยข้อสรุป ดังนี้ ผู้ประกอบการธุรกิจต่างด้าวมีศักยภาพที่สามารถดำเนินธุรกิจแต่ข้อกำหนดในด้านกฎหมาย พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำกับดูแลคณะผู้วิจัยเห็นว่าสมควรมีการแก้ไขปรับปรุง มาตรา 36 โดยของเดิมกำหนดว่า ผู้มีสัญชาติไทยหรือนิติบุคคลที่มีใช่คนต่างด้าว ให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุน หรือร่วมประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว อันเป็นธุรกิจที่

กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ ที่มีโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เลิกการให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุน หรือสั่งให้เลิกการร่วมประกอบธุรกิจ หรือสั่งให้เลิกการถือหุ้น หรือการเป็นหุ้นส่วนนั้นเสีย แล้วแต่กรณี หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลต้องระวางโทษปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ ให้มีบทกำหนดโทษที่สูงขึ้นเพื่อเป็นการยับยั้งปราบปรามมิให้เกิดการกระทำความผิด และในส่วนของ การคนต่างด้าวที่เข้ามาพำนักรักษาในประเศไทยนั้นควรปรับระยะเวลาการอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวของคนต่างด้าวผู้มาประกอบธุรกิจให้มีระยะเวลามากกว่า 1 ปี อาจจะกำหนดเป็นระยะเวลา 3 ปี เพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ ซึ่งจะสอดคล้องกับนโยบายของรัฐ และบริบทเศรษฐกิจโลกในปัจจุบัน

คำสำคัญ : คนต่างด้าว, การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว, พำนักรักษา

Abstract

This research on the legal problems and barriers in the business operations and residency of foreigners in Thailand was conducted to meet the following objectives: 1. To study the history and background of concepts and theories related to business operations and residency of foreigners in the country, the problems and facts concerning the legal issues in the Alien Business Act B.E. 2542 (1999); 2. To study the laws of other countries on foreign business operations such as the Law on Promotion of Foreign Investment No.11/NA of 22 October 2004 of the Lao People's Democratic People's Republic, [similar laws in] the People's Republic of China, the alien business laws of the United States of America and the United Kingdom; 3. To study the legal problems and barriers in the business operations and residency of foreigners in Thailand. 4. To propose amendments to the Alien Business Act B.E. 2542 (1999) and the Immigration Act B.E. 2522 (1979).

Concerning foreigners who come to live in Thailand for business, according to the Immigration Act 1979, Article 34(5) and Article 35(3), which permits foreigners who came to operate a business in Thailand to stay for no more than one year, the provisions have created a burden on foreigners intending to enter and operate businesses in Thailand, because they are required to apply for permission to stay in the Kingdom every year, which is in conflict state policies aimed at promoting investment and the businesses of foreigners. Currently, Article 43 of the Immigration Act stipulates that foreigners who invest with foreign currency in the Kingdom in an amount no less than ten million baht are considered to not be in violation of the provisions of this Act by the committee and, with the approval of the Minister, permission can be granted to allow those foreigners to stay in the Kingdom in numbers exceeding the number of foreigners declared by the Minister in Article 40. However, this number cannot exceed 5% of the aforementioned number in any given year. Article 43 of the provisions shows that the state encourages foreigners who invest no less than 10 million baht to have residency in Thailand. Foreigners who can invest that much money in Thailand are foreigners who operate large businesses. These foreign business

operators are not very large in number. Furthermore, small and medium-sized enterprises (SMEs) are currently large in number with foreigners who would like to come and operate SMEs in Thailand. As a result, Article 35 (3), enacted in 1979, is inconsistent with the economic context of today.

From the findings of the present study, the research team has drawn the following conclusions: Foreign business operators have the potential to conduct business, but the researcher team deems it fitting to amend the legal requirements in Article 36 of The Alien Business Act B.E. 2542 (1999) concerning governance, which originally stipulated that Thai nationals or non-foreign juristic persons who provide assistance, support or participate in foreign businesses specified in the list at the end of the Act are subject to a penalty of no more than three years in prison, or fines ranging from one hundred thousand baht to one million baht, or both. Furthermore, the court should rule that such companies cease from providing assistance or support, or rule for the cessation of participation in the businesses, or rule for the cessation of shareholdings or partnerships, as the case may be. Violation or failure to comply with these court rulings must be subject to the penalty of a fine in the amount of ten to fifty thousand baht per day throughout the period of violation. Moreover, there should be specifications of heavier penalties to suppress and combat wrongdoing. As for foreigners who are residing in Thailand, the period of temporary stay in the Kingdom of the business operators should be adjusted to a period of more than 1 year, possibly for a period of 3 years, to attract foreign investment, which would be in line with current government policies and the global economic context.

Keywords: foreigner, foreign business, reside/residence

บทนำ

ปัจจุบันพบว่ามีความแตกต่างเข้ามาพำนักอาศัยและประกอบธุรกิจในประเทศไทยเป็นจำนวนมากขึ้นทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นคนชาวเอเชียหรือชาวยุโรปหรือคนชาติไหน ไม่ว่าจะเข้ามาโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือเข้ามาโดยหลบหนีเข้าเมืองก็ตาม ซึ่งการเข้ามาของคนต่างด้าว นั้น เข้ามาในหลายสถานะ บ้างก็เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยว นักศึกษา หรือนักธุรกิจ และอีกหลายรูปแบบ ธนาคารซีไอเอ็มบี ไทยรายงานสถิติ ยอดคงค้าง “มูลค่าการลงทุนโดยตรงของไทยในต่างประเทศ” (Thai Direct Investment : TDI) จำแนกรายประเทศ จากข้อมูลของ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) พบว่า 10ประเทศ ที่ภาคธุรกิจไทยเน้นไปลงทุนสะสมมากที่สุด 10 อันดับ ณ ไตรมาส 1 ปี 2564 ดังนี้ 1. ฮองกง มูลค่า 77,257 ล้านบาท 2. สหราชอาณาจักร มูลค่า 23,337 ล้านบาท 3. เนเธอร์แลนด์ มูลค่า 12,137 ล้านบาท 4. ลาว มูลค่า 3,707 ล้านบาท 5. มอริเชียส มูลค่า 2,729 ล้านบาท 6. อินโดนีเซีย มูลค่า 2,507 ล้านบาท 7. จีน มูลค่า 2,101 ล้านบาท 8. บริติช เวอร์จินไอส์แลนด์ มูลค่า 1,290 ล้านบาท 9. ไต้หวัน มูลค่า 747 ล้านบาท 10. เวียดนาม มูลค่า 465 ล้านบาท เมื่อดูจากการนำเงินทุนเข้ามาลงทุนในกิจการธุรกิจในประเทศไทยที่มีจำนวนเงินมหาศาล และเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจในชาติให้พัฒนา โดยกฎหมายหลักที่ใช้กำกับดูแลการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว ได้แก่ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ซึ่งพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับมีการประกาศใช้มานานทำให้อาจมีความล้าสมัย บทบัญญัติของกฎหมายขาดประสิทธิภาพ

ไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน สมควรมีการแก้ไขกฎหมายพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522

นโยบายและมาตรการในการควบคุมการลงทุนของต่างชาติในต่างประเทศนั้นมีการจำกัดสิทธิของคนต่างด้าวในการประกอบธุรกิจเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

1. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศค่อนข้างเคร่งครัด และจำกัดรายการธุรกรรมที่ใช้เงินตราต่างประเทศ กฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ Presidential Decree regarding Management of Foreign Exchange and Precious Metals No.01/P 17 March 2008 ซึ่งกำหนดห้ามมิให้บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลใดชำระหรือรับชำระราคาสินค้าและบริการด้วยเงินตราต่างประเทศภายใน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากธนาคารแห่ง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือ

2. สาธารณรัฐประชาชนจีนในการจัดตั้งบริษัทจำกัด ต้องมีผู้เริ่มก่อตั้งอย่างน้อย 5 คน โดยจำนวนเกินกึ่งหนึ่งต้องอยู่ในประเทศจีน ชื่อบริษัทจะต้องไม่ขัดกับข้อกฎหมายและกฎระเบียบบริหาร บริษัทจะต้องมีทุนจดทะเบียนและมีสถานที่ประกอบการถาวร

3. ส่วนในประเทศไทย คนต่างด้าวมักจะถูกจำกัดสิทธิเฉพาะในบางสาขาธุรกิจเท่านั้น เช่น ธุรกิจ ที่เกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประเทศที่มีจำกัด การครอบครองที่ดิน หรือธุรกิจสื่อที่มีผลกระทบต่อสังคมในวงกว้าง ที่สำคัญคือ การบังคับใช้กฎหมายในต่างประเทศมีความเข้มงวดและจริงจังมากกว่าในประเทศไทย แต่ในขณะเดียวกันกฎหมายก็มักจะ เปิดช่องให้มีการใช้ดุลยพินิจในการผ่อนปรนให้ต่างชาติสามารถเข้ามาลงทุนได้หากเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจโดยรวม เช่น ในกรณีที่ผู้ประกอบการในประเทศผูกขาดตลาด เป็นต้น (นันทิยะ มหาเทียน, 2550, หน้า 17) จากการอนุญาตให้ผู้ประกอบ การต่างด้าวเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทย ดังรายละเอียดในบัญชีสามตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจ สังคม การจ้างแรงงาน และการถ่ายทอดเทคโนโลยี ซึ่งในภาพรวมแล้วจะเป็นผลกระทบในเชิงบวก ส่วนผลกระทบต่อผู้ประกอบการคนไทยซึ่งประกอบธุรกิจลักษณะเดียวกับที่ผู้ประกอบการต่างด้าวได้รับอนุญาตนั้น การเข้ามาประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการต่างด้าวในไทยทำให้สภาพการแข่งขันในปัจจุบันมีความรุนแรงมากขึ้น กลุ่มที่ได้รับผลกระทบสูงจากสภาพการณ์ดังกล่าวคือ ผู้ประกอบการคนไทยรายย่อยที่มีการวางแผนในการดำเนินงานไม่ชัดเจน เงินทุนไม่เพียงพอขาดการบริหารจัดการเงินทุนที่ดี และมีการปรับตัวช้า ส่งผลให้บางรายต้องปิดกิจการไป นอกจากนี้การจ้างและพึ่งพาแรงงานต่างชาติมากขึ้นไปอาจทำให้ค่าใช้จ่ายที่จะต้องให้กับการว่าจ้างสูงขึ้นและถูกส่งออกไปในรูปเงินตราต่างประเทศ (สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ, 2547, หน้า 6)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยเรื่องปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจและพำนั กอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความหมาย ประวัติความเป็นมาแนวคิด ทฤษฎีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจและพำนั กอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ว่ามีข้อใดอย่างไรและหาแนวทางแก้ไข

2. เพื่อศึกษากฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของต่างประเทศ เช่น กฎหมายส่งเสริมการลงทุน (Law on Promotion of Foreign Investment Law on Promotion of Foreign Investment No.11/NA of 22 October 2004) ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, กฎหมายการลงทุนสำหรับต่างชาติ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน, กฎหมายประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของสหรัฐอเมริกา, กฎหมายประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว

ของสหราชอาณาจักร

3. เพื่อศึกษาหาแนวทาง องค์ความรู้ จากบุคลากร ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจและพำนักรออาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย เพื่อนำองค์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญนำมาประยุกต์ใช้

4. เพื่อศึกษาแนวทางเพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 เพื่อให้กฎหมายมีความเหมาะสมเป็นปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. **วิธีการวิจัย** กระบวนการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) ที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก โดยจะทำการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งประกอบด้วย ตำรา วารสารบทความ เอกสารทางวิชาการและเอกสารที่เกี่ยวข้องของไทยและต่างประเทศตลอดจนจะศึกษาคำพิพากษาของศาลไทย และศาลต่างประเทศบางประเทศและความคิดเห็นของนักกฎหมายหรือบุคคลทั่วไปที่เกี่ยวข้อง ใช้แนวทางเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเองโดยนัดสัมภาษณ์ครั้งละ 1 ท่าน จากนั้นจึงยื่นหนังสือแจ้งถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และคำถามที่ต้องการสัมภาษณ์เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์ได้ตอบผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในกลุ่มเฉพาะเจาะจง โดยศึกษาจาก

1. นักวิชาการ ชาวต่างด้าวที่เข้ามาประกอบธุรกิจและพำนักรออาศัยในประเทศไทย ประชาชนทั่วไป นักศึกษา หน่วยงาน อาจารย์ผู้สอนวิชากฎหมายในคณะนิติศาสตร์สถาบันของรัฐและเอกชน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 14 คน ศึกษาในสามจังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ ชลบุรี

2. สัมภาษณ์จากกลุ่มประชากรชาวต่างประเทศจำนวนทั้งสิ้น 28 คน ดังนี้ สาธารณรัฐประชาชนจีน 7 คน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ 5 คน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 5 คน สาธารณรัฐอินเดีย 2 คน ประเทศอังกฤษ 2 คน สหรัฐอเมริกา 2 คน เพื่อศึกษาถึงปัญหาข้อเท็จจริง ปัญหาข้อกฎหมายในเนื้อหาอันได้แก่ พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 จำนวน 28 แบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ชุด คือชุดแรกปัญหาทางด้านกฎหมาย และชุดที่สอง คือปัญหาข้อเท็จจริง เพื่อนำมาประกอบเนื้อหาในการทำวิจัยโดยสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ

1. ปัญหาข้อเท็จจริง มุมมองในเรื่องปัญหาของคนต่างด้าวที่เกี่ยวกับการพำนักรออาศัยในประเทศไทย ปัญหาของคนต่างด้าวที่เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจในประเทศไทย

2. ปัญหาข้อกฎหมาย โดยสัมภาษณ์ในมุมมองของกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ว่า มีช่องโหว่อย่างไรและสามารถแก้ไขให้เป็นไปในแนวทางใด

การสอบถามรายบุคคล (individual survey)

สุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่าง จากผู้เชี่ยวชาญในกฎหมายพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ศึกษาปัญหาข้อเท็จจริง 28 ท่าน ศึกษาปัญหาข้อกฎหมาย 14 ท่าน โดยผู้วิจัยใช้วิธีการ สุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ดังนี้

1. เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาข้อเท็จจริง

1. เจ้าของธุรกิจ สุ่มตัวอย่างโดยเก็บข้อมูลจากชาวต่างด้าวที่เข้ามาประกอบธุรกิจและพำนักในประเทศไทย จำนวน 28 ท่าน ดังนี้ สาธารณรัฐประชาชนจีน 7 คน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ 5 คน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว 5 คน สาธารณรัฐอินเดีย 2 คน ประเทศอังกฤษ 2 คน สหรัฐอเมริกา 2 คน

2. เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

1. นักกฎหมาย สุ่มตัวอย่างโดยเก็บข้อมูลจากนักกฎหมายผู้เชี่ยวชาญหรือเป็นที่ปรึกษากฎหมายของบริษัทของคนต่างชาติในประเทศไทย จำนวน 10 ท่าน

2. อาจารย์ผู้สอนวิชากฎหมายในคณะนิติศาสตร์สถาบันของรัฐและเอกชน สุ่มตัวอย่างโดยเก็บข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนวิชากฎหมายในคณะนิติศาสตร์ สถาบันของรัฐและเอกชนจำนวน 4 ท่าน

การวิเคราะห์ข้อมูลทฤษฎี

วิเคราะห์ตัวบทกฎหมาย พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523, พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542, กฎหมายส่งเสริมการลงทุน (Law on Promotion of Foreign Investment Law on Promotion of Foreign Investment No.11/NA of 22 October 2004) ของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว, กฎหมายการลงทุนสำหรับต่างชาติ ของสาธารณรัฐประชาชนจีน, กฎหมายประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของสหรัฐอเมริกา, กฎหมายประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวของสหราชอาณาจักร

รวมทั้งศึกษาตำรา เอกสาร งานวิจัยต่างๆ บทความทางวิชาการ เว็บไซต์ อินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องปัญหากฎหมายเกี่ยวกับประกอบกิจการและการพำนักของคนต่างด้าว บ่งชี้ให้เห็นถึงปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นและวิธีการแก้ไขทั้งทางปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาทางกฎหมาย

ขอบเขตวิจัยในช่วงเวลา

โครงการวิจัยนี้ มีระยะเวลาการดำเนินงาน ตั้งแต่เดือนมกราคม 2564 – เดือนธันวาคม 2564 ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. เดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2564 ดำเนินการหาหัวข้อเพื่อทำการวิจัย
2. เดือนมีนาคม-เมษายน 2564 ดำเนินการวางโครงสร้างของงานวิจัย
3. เดือนพฤษภาคม-มิถุนายน 2564 ดำเนินการทบทวนที่ 1 คือ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ สมมติฐาน ฯลฯ ดำเนินการเสนอโครงการวิจัยเพื่อขออนุมัติงบประมาณ
4. เดือนกรกฎาคม-สิงหาคม 2564 ดำเนินการรวบรวมเอกสารวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับงานวิจัยเรื่องปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการประกอบธุรกิจและพำนักอาศัยของคนต่างด้าวในประเทศไทย เพื่อจัดทำบทที่ 2/3
6. เดือนกันยายน-ตุลาคม 2564 ดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก ขอนัดสัมภาษณ์แจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัย แก่ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิ นักธุรกิจ นักกฎหมาย นักวิชาการ
7. เดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม 2564 ดำเนินการวิเคราะห์ สรุป แนวทางการแก้ไข ประกอบงานวิจัย บทที่ 4 และบทที่ 5 ดำเนินการส่งรูปเล่มผลงานวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว จากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สาธารณรัฐประชาชนจีน สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น สาธารณรัฐสิงคโปร์ และไทย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กฎหมายส่งเสริมการลงทุน (Law on Promotion of Foreign Investment Law on Promotion of Foreign Investment No.11/NA of 22 October 2004) เป็นกฎหมายที่กำหนดหลักการเกี่ยวกับการส่งเสริม การคุ้มครอง และการจัดการการลงทุนจากต่างชาติใน สปป.ลาว ระยะเวลาของการลงทุนจากต่างชาติขึ้นอยู่กับลักษณะและขนาดของบริษัทหรือโครงการ โดยจะลงทุนได้ไม่เกิน 50 ปี และอาจจะขยายเพิ่มอีก 25 ปี หากได้รับความยินยอมจากรัฐบาล อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาการลงทุนของบริษัทต่างชาติจะต้องไม่เกิน 75 ปี นักลงทุนต่างชาติจะสามารถลงทุนและดำเนินธุรกิจ ใน สปป.ลาว ต่อเมื่อได้รับอนุมัติเป็นลายลักษณ์อักษรจากคณะกรรมการคุ้มครองการลงทุนจากต่างประเทศ

2. สาธารณรัฐประชาชนจีน นักลงทุนต่างชาติที่ประสงค์จะเข้าไปประกอบกิจการทางธุรกิจและการลงทุนในประเทศ สาธารณรัฐประชาชนจีน สามารถกระทำได้ทั้งในรูปบุคคล คณะบุคคล และนิติบุคคล การจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทร่วมทุน มีเงื่อนไขสำคัญ คือ ต้องมีต้องทำสัญญาร่วมทุนและข้อบังคับของบริษัท โดยยื่นต่อสำนักงานบริหารและกำกับอุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม ภายใน 30 วัน อีกทั้ง ผู้ลงทุนชาวต่างชาติต้องมีสัดส่วนในการลงทุนไม่น้อยกว่าร้อยละ 25

3. สหรัฐอเมริกา ไม่มีข้อกำหนดในเรื่องสัดส่วนของการเป็นเจ้าของกิจการของนักลงทุนต่างชาติไม่มีการกำหนดวงเงินขั้นต่ำของการลงทุน แต่ในกรณีที่ผู้ลงทุนต้องการยื่นขอสิทธิการเป็นผู้อยู่อาศัยถาวรที่ถูกต้องตามกฎหมายกำหนดวงเงินลงทุนไว้ระหว่างห้าแสนดอลลาร์ มีการควบคุมการลงทุนของต่างชาติในภาคธุรกิจดังนี้ คือ อุตสาหกรรมด้านการคมนาคมสื่อสารทุกชนิด อุตสาหกรรมด้านการบินการขนส่งทางอากาศ อุตสาหกรรมด้านการเดินเรือ/การประมง อุตสาหกรรมด้านพลังงาน อุตสาหกรรมด้านการเข้าสิทธิทำเหมืองแร่ อุตสาหกรรมธนาคาร อุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์ รูปแบบการลงทุนในสหรัฐอเมริกา แบ่งออกได้ 6 ประเภท คือ 1. กิจการเจ้าของคนเดียว 2. ห้างหุ้นส่วน 3. บริษัท 4. บริษัทจำกัด 5. สาขา 6. การลงทุนร่วมกัน

4. สหราชอาณาจักร สหราชอาณาจักรไม่มีการกำหนดสาขาธุรกิจที่ต่างชาติสามารถหรือไม่สามารถเข้ามาลงทุนได้ แต่จะมีการพิจารณาเฉพาะถ้าการลงทุนมีขนาดใหญ่ และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ หรืออาจทำให้เกิดการผูกขาดได้คณะกรรมการของบริษัทยังไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในสหราชอาณาจักรหรือมีสัญชาติเป็นชาวสหราชอาณาจักรอีก หากแต่เพียงบริษัทต้องมีสำนักงานที่อยู่ในสหราชอาณาจักรเท่านั้น

5. ญี่ปุ่น Foreign Exchange and Foreign Trade Act (Act No. 228 of December 1, 1949) ได้กำหนดนิยามคนต่างด้าว “นักลงทุนต่างชาติ (Foreign Investor)” หมายถึง บุคคลใดบุคคลหนึ่งดังต่อไปนี้ที่เข้ามาลงทุนในญี่ปุ่น บุคคลธรรมดาที่ไม่มีถิ่นพำนักอาศัยในประเทศ นิติบุคคลหรือองค์กรที่ตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายของต่างประเทศ หรือนิติบุคคลหรือองค์กรที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งขึ้นในต่างประเทศ บริษัทใดบริษัทหนึ่งที่มีสัดส่วนการถือหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงได้โดยบุคคลในข้อ (1) หรือข้อ (2) เท่ากับหรือมากกว่าร้อยละ 50 นิติบุคคลหรือองค์กรใดที่มีบุคคลในข้อ (1) เป็นกรรมการเกินกว่ากึ่งหนึ่ง

6. สาธารณรัฐสิงคโปร์ รูปแบบองค์กรธุรกิจที่ลงทุนในสาธารณรัฐสิงคโปร์มีสองรูปแบบคือ การเข้าไปลงทุนโดยตรง และการลงทุนผ่านตลาดหลักทรัพย์ สำหรับการลงทุนโดยตรงโดยการเข้าไปตั้งองค์กรธุรกิจสามารถทำได้โดยข้อมูลสำหรับการจัดตั้งบริษัทในสาธารณรัฐสิงคโปร์ บริษัทจดทะเบียนสามารถมีผู้ถือหุ้นต่างชาติได้ทั้งหมดทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 1 เหรียญสิงคโปร์ สามารถจดทะเบียนชื่อได้ภายใน 1 วัน หากไม่ต้องยื่นขออนุญาตจากจากหน่วยงานอื่น มีผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 1 คน และกรรมการ 1 คน ได้รับการยกเว้นภาษีรายได้ 100,000 เหรียญสิงคโปร์แรกต่อปี เป็นเวลา 3 ปีนับแต่วันจัดตั้งบริษัท ภาษีร้อยละ 9 คิดจากเงินได้ 300,000 เหรียญสิงคโปร์ต่อปี เริ่มตั้งแต่ปี 2551 ภาษีบริษัทร้อยละ 18 สำหรับเงินได้ที่นอกเหนือจาก 300,000 เหรียญสิงคโปร์แรก โดยทั่วไปไม่มีภาษีบนกำไรที่ได้รับจากการขายสินทรัพย์ (Capital Gain Tax) และเงินปันผล สาธารณรัฐสิงคโปร์จะออกวีซ่าสำหรับผู้ประกอบการ (Entrepreneur Pass) ให้แก่ เจ้าของกิจการที่ประสงค์จะย้ายกิจการมาที่สาธารณรัฐสิงคโปร์ ไม่มี

ข้อจำกัดในการแลกเปลี่ยนและการส่งเงินกำไรจากการประกอบกิจการกลับประเทศ

7.ประเทศไทย กฎหมายการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวเป็นกฎหมายที่กำหนดเกณฑ์การควบคุมการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว โดยกำหนดว่าคนต่างด้าวจะเข้ามาลงทุนในธุรกิจใดได้บ้าง เนื่องจากการเข้ามาประกอบธุรกิจของคนต่างชาติส่งผลให้ธุรกิจของคนไทยมีคู่แข่งมากขึ้น คนต่างด้าว จะถูกบังคับตาม พ.ร.บ.การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 ที่ห้ามประกอบธุรกิจบางประเภทเพื่อสงวนกิจการดังกล่าวให้คนไทยที่ยังไม่มีความชำนาญ หรือยังไม่พร้อมที่จะแข่งขันได้ ให้ดำเนินการได้ โดยกำหนดคุณสมบัติไว้ ตามมาตรา 16 ของ พ.ร.บ.การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 นอกเหนือจากคุณสมบัติตามมาตรา 16 แล้ว ยังมีบทบัญญัติกำหนดคุณสมบัติและลักษณะเฉพาะของผู้ขออนุญาตไว้ในมาตรา 15 ซึ่งบัญญัติว่า “คนต่างด้าวประกอบธุรกิจตามบัญชีสองได้จะต้องมีคนไทยหรือนิติบุคคลที่มีใช้คนต่างด้าวตามพระราชบัญญัตินี้ถือหุ้นอยู่ไม่น้อยกว่า ร้อยละสี่สิบของทุนของคนต่างด้าวที่เป็นนิติบุคคลนั้นเว้นแต่จะมีเหตุสมควร รัฐมนตรีโดยการอนุมัติของคณะรัฐมนตรีอาจผ่อนผันสัดส่วนในเรื่องดังกล่าวให้น้อยลงได้ แต่ต้องไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้าและต้องมีกรรมการที่เป็นคนไทยไม่น้อยกว่าสองในห้าของจำนวนกรรมการทั้งหมด” คนต่างด้าวที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจที่ควบคุมในบัญชีท้ายของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 จะต้องขอใบอนุญาตหรือหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวแล้วแต่กรณีดังนี้ 1. การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจ จะต้องได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจก่อนจึงจะทำได้ โดยการขออนุญาตสามารถทำได้ 2. การขอรับหนังสือรับรองการประกอบธุรกิจ

ทุนขั้นต่ำที่คนต่างด้าวใช้ในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจในประเทศไทย โดยในกรณีเป็นธุรกิจที่ต้องได้รับอนุญาตตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ทุนขั้นต่ำแต่ละธุรกิจต้องไม่น้อยกว่าสามล้านบาท ทั้งนี้หากเป็นธุรกิจนอกบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฯ ทุนขั้นต่ำต้องไม่น้อยกว่าสองล้านบาท ทุนขั้นต่ำที่คนต่างด้าวใช้ในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจในประเทศไทย ต้องมีไม่น้อยกว่า 25% ของค่าเฉลี่ยต่อปีของประมาณการรายจ่ายในการประกอบธุรกิจสำหรับแต่ละธุรกิจเป็นเวลา 3 ปีแต่ต้องไม่น้อยกว่า 3 ล้านบาทในแต่ละธุรกิจที่ได้รับอนุญาต หากระยะเวลาในการทำธุรกิจไม่ถึง 3 ปีให้เฉลี่ยตามระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจนั้น โดยให้คิดเฉลี่ยต่อปีของระยะเวลาที่ประกอบธุรกิจ แต่ต้องไม่น้อยกว่า 3 ล้านบาทในแต่ละธุรกิจที่ได้รับอนุญาต

คนต่างด้าวที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทยหากไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเรื่องทุนขั้นต่ำ จะมีความผิดและต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

บทสรุป

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 มีการบังคับใช้มาเป็นระยะเวลานาน ไม่ทันสมัยกับยุคปัจจุบัน บางธุรกิจผู้ประกอบการในประเทศไทยมีศักยภาพไม่เพียงพอ เช่น ธุรกิจเกี่ยวกับเทคโนโลยีหรือความชำนาญเป็นพิเศษ อีกทั้งในส่วนพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523 มีการกำหนดระยะเวลาอนุญาตให้คนต่างด้าวที่เข้ามาในประเทศไทยเป็นการชั่วคราวเพื่อประกอบธุรกิจมีระยะเวลาค่อนข้างสั้น โดยต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นคราว ๆ ไป คราวละ 1 ปี และหากคนต่างด้าวที่ประกอบธุรกิจมีเหตุจำเป็นต้องอยู่ในประเทศไทยเกิน 1 ปี ก็ต้องขออนุญาตต่ออธิบดี (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ) โดยตรง และเมื่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอนุญาตแล้ว ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติก็ต้องรายงานต่อคณะกรรมการเพื่อทราบพร้อมด้วยเหตุผลภายในเจ็ดวันนับแต่วันอนุญาต

ข้อเสนอแนะ

1. เนื่องจากพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542 มีการบังคับใช้มาเป็นระยะเวลานาน ไม่ทันสมัยกับยุคปัจจุบัน ในด้าน 1 การลงทุน 2 การกำหนดทุนขั้นต่ำ ของคนต่างด้าวตาม ทุนขั้นต่ำ

ที่คนต่างด้าวใช้ในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจในประเทศไทย ต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่น้อยกว่าสองล้านบาท หรือไม่น้อยกว่าสามล้านบาท ควรแก้ไขในเรื่องทุนขั้นต่ำอาจกำหนดให้น้อยลงจากเดิม ยกตัวอย่างเช่น สาธารณรัฐสิงคโปร์ มีกฎหมายรองรับการค้าการลงทุนเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้เข้ามาลงทุนในประเทศโดยไม่มีการกำหนดเงินลงทุนขั้นต่ำ ซึ่งเป็นการเชิญชวนให้ผู้ที่จะมาประกอบธุรกิจจากต่างประเทศ โดยอาจแก้ไขว่า

มาตรา 14 ทุนขั้นต่ำที่คนต่างด้าวใช้ในการเริ่มต้นประกอบธุรกิจในประเทศไทย ต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่าที่กำหนดในกฎกระทรวงแต่ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านบาท

2. รายชื่อธุรกิจที่ไม่อนุญาตให้คนต่างด้าวเข้ามาประกอบธุรกิจในบัญชีแนบท้าย พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 ควรมีการผ่อนปรนในประเภทธุรกิจบางประเภทเพื่อให้พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 มีความทันสมัยและเป็นการจูงใจให้นักลงทุนชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทย

3. เรื่องบทกำหนดโทษตามมาตรา 36 เรื่องการให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุน หรือร่วมประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว โดยไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจ มีบทกำหนดโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งให้เลิกการร่วมประกอบธุรกิจ หรือสั่งให้เลิกการถือหุ้น หรือการเป็นหุ้นส่วน หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลต้องระวางโทษปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาทตลอดเวลายังฝ่าฝืนอยู่ โดยแก้ไขบทกำหนดโทษให้มีโทษจำคุก และโทษปรับที่มากขึ้น

4. พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523 มาตรา 34 คนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวได้จะต้องเข้ามาเพื่อการดังต่อไปนี้...(5) ธุรกิจ

มาตรา 35 คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามมาตรา 34 อธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมายจะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

ระยะเวลาที่จะอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรให้กำหนดดังนี้... (3) ไม่เกินหนึ่งปี สำหรับกรณีตามมาตรา 34 (5) บทบัญญัติข้างต้นกลับเป็นการสร้างภาระให้กับคนต่างด้าวที่มุ่งจะเข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทย เพราะจะต้องทำการขออนุญาตอยู่ในราชอาณาจักรทุก ๆ ปี ซึ่งขัดต่อนโยบายของรัฐที่มุ่งส่งเสริมการลงทุน ส่งเสริมการประกอบธุรกิจของชาวต่างชาติ อีกทั้งปัจจุบันก็มีแต่เพียง พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง มาตรา 43 ที่กำหนดว่า คนต่างด้าวที่นำเงินตราต่างประเทศเข้ามาลงทุนในราชอาณาจักรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าสิบล้านบาท เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีจะอนุญาตให้คนต่างด้าวผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรนอกเหนือจากจำนวนคนต่างด้าวที่รัฐมนตรีประกาศตามมาตรา 4 ก็ได้ แต่ในปีหนึ่งๆ จะเกินร้อยละห้าของจำนวนดังกล่าวมิได้

จากบทบัญญัติมาตรา 43 แสดงให้เห็นว่ารัฐส่งเสริมให้คนต่างด้าวที่มำลงทุนเป็นเงินไม่น้อยกว่า 10 ล้านบาท ให้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้ ซึ่งคนต่างด้าวที่สามารถนำเงินจำนวนมากขนาดนั้นมาลงทุนในประเทศไทยได้ จะต้องเป็นคนต่างด้าวที่ประกอบธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก และในยุคปัจจุบันธุรกิจขนาดกลาง (SME) และขนาดย่อมมีจำนวนมาก มีผู้ประกอบการที่เป็นคนต่างด้าวต้องการเข้ามาทำธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย เป็นผลให้มาตรา 35 (3) ซึ่งตราเป็นกฎหมายบังคับใช้ตั้งแต่ปี 2522 นั้น ไม่สอดคล้องกับบริบททางเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน ควรแก้ไขระยะเวลาในการเข้ามาประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวในประเทศไทยให้มีระยะเวลายาวนานขึ้นจากหนึ่งปีอาจเป็นสามปี หรือห้าปีแล้วแต่ประเภทของธุรกิจ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ในการทำวิจัยครั้งต่อไป หากมีการแก้ไขพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542 แล้ว ศึกษาผลกระทบ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ว่า เป็นการเอื้อประโยชน์ ต่อคนต่างด้าวที่เข้ามาประกอบธุรกิจในประเทศไทย หรือเอื้อประโยชน์ต่อประเทศไทย มากกว่ากันและควรแก้ไขอย่างไร

บรรณานุกรม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ.2542

นันทิยะ มหาเทียน. (2550). ผลกระทบของการแก้ไขพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. 2542. นิตยสารมหานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. (2547). การวิเคราะห์การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวที่รับจ้างดำเนินงานให้ภาคเอกชน. สำนักงานเลขานุการคณะกรรมการการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์.